

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szabó Albert könyvnyomdájában Kézdi-Vásárhelyt, hova úgy a lap beltartalmi részét illető közlemények, mint az előfizetések, hirdetések, nyilvtéri cikkek stb. intézendők.

Nyilvtéri cikkek soronként 10 kr-ért közöltek.

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 ft — kr
Fél évre . . . 3 ft — kr
Negyed évre . . 1 ft 50 kr
Külföldre 1 évre 8 ft — kr
Egyes szám ára 6 kr.

Hirdetések díja:

minden egyhasábos garmond-sorért vagy annak térfogatáért 4 krajczár.
Ezenkívül minden beiktatásnál 30 krajczár beiktatási díj fizetendő.

Vallás-erkölcs az ipariskolában.

Kézdi-Vásárhely, 1888. okt. 12.

Figyelemre méltó cikk jelent meg ezen cím alatt a lap folyó évi 81-ik számában. Tartalmával ki ne értene egyet? Irányát ki ne helyeselné? A felvetett eszmének megtestesítését van-e nemes gondolkodású ember, ki ne ohajtana? És mégis mily kevés ipariskola van Magyarországon, melyben a vallás-erkölcs oktatása behozatott!

Drága kincse az embernek a hit; szent és megbecsülhetetlen erős talizmán a vallás; egyedüli iránytűje az élet hajójának a válságos pillanatokban, a küzdelem nehéz napjaiban.

Erre egyaránt szüksége van a népek milliói felett rendelkező hatalomnak és a rongyaiba burkolódzott koldusnak; ezt nem nélkülözheti a Croesus gazdagságával bíró, a kincsek özönét összehalmozott dúsgazdag jobban, mint ki lefekvésekor még nem tudja, hogy honnan fogja előszerezni a következő nap reggelijéül szolgáló falat száraz kenyeret.

Szüksége van tehát — igaza van „F.”-nek — vallás-erkölcs-oktatásra az iparos-osztálynak, mely nem hajthatja fejét nyugalomra, míg hálát nem ad Istennek, hogy munkájának elvégzésére a Gondviselő erejét megtartotta, s nem foghat dolgához, míg az Ég áldását nem kéri keze munkájára. Igaz, — sajnos tapasztaljuk — hogy az iparos-osztály nagy része ma már munkával öli magát s munkára szorítja a segédszemélyzetet akkor is, midőn a háladási napja, az imádság

ideje volna. Igen, mert azt gondolja, hogy az ipar terén folyton fejlődő versenynyel csak akkor tud lépést tartani, ha éj és nap munkában görnyed s ha a vasárnapot is munkával tölti el. Csalódnak az ilyenek. Az értelemhiány itt a baj, mely csak csoszog és így kinlódik az értelem után, és sajnos, sokan vannak a mesterek közül, a kik a helyett, hogy saját maguk is az újabb vívmányokat tanulmányozni, az egyesülésben rejlő előnyöket kiaknázni sietnének, még iparostanulóikat is elfogják az ipariskolától, hogy a jövő nemzedék is a tudatlanság békóiba verve, fenhangon hirdesse az ipar pangását.

De a törvény szigora előbb-utóbb sujtani fogja az ilyeneket; itt tehát csak késedelemről, de elmaradásról szó nem lehet.

Azonban a vallás-erkölcs tanítása kérdésében még késedelemnek sem volna szabad lenni. A kézdíváshelyi ipariskola felügyelőbizottsága a vallás tanításának fontosságáról nem is feledkezett meg, mert támaszkodva az 1884. évi XVIII. t.-cz. (ipartörvény) 83. §-ára, mely kimondja, hogy „a mennyiben a hitfelekezetek a tanoncok vallásitanításáról gondoskodnak, vasárnaponként egy óra a vallásitanításra fordítható”, az ipariskola igazgatójának indítványára még 1888. jun. 18-án 18. sz. a. átiratot intézett a t. városi képviselőtestülethez, kérve abban, hogy mint az ipariskola fentartó hatósága találjon utat és módot arra, hogy az ipariskolában jövőre a hit-tan taníttassék.

Hogy történt-e ez ügyben valami s ha igen, mi: arról én nem bírok tudomással. A

tények hirdetik, hogy kedvező elintézés nem jött létre, mert vallásitanítás nincs.

És én a viszonyok ismerése után úgy is vagyok meggyőződve, hogy e fontos ügy kedvező megoldása nem is lesz a közeli napok vívmánya. Megmondom, miért.

A különböző hitfelekezetek hitoktatói fáradságuk jutalmául bizonyos tiszteletdíjban kellene, hogy részesüljenek. Ki fedezze, mi-féle pénztár hordozza ezt? Legjobb volna, ha az állam tenné, de az tudni nem akar róla. A hol az ipariskolában vallásitanítás van, ott a tiszteletdíj a város pénztárából fedeztetik. Remélhetjük-e ezt akkor, midőn a mindennapi iskolák tanítói is gyakran fizetéshátrálékkal küzdenek s midőn a város pénztárát körülbelől 4 ezer ftig veszi igénybe az oktatás-ügy? Aligha.

A hitfelekezetek jogköréhez tartozik a hitoktatásról való gondoskodás; vajjon a vele járó köteleességeket fogják-e teljesíteni, midőn látjuk, hogy a mindennapi iskolában is zátonyra jutott a róm. kath. fiúk vallás-tanítása, s zátonyra jutott épen a tiszteletdíj sovánny kérdése miatt?

Legilletékesebbek volnának az áldozathozatalra az iparosmesterek; de az ipariskola körül szerzett tapasztalatok vajjon kedvezők-e annak feltevésére, hogy csak krajczárokig is megadónak magukat? Bizonyára nem.

Látjuk a nehézségeket, melyek e fontos kérdés kedvező megoldása elébe tolnak, s így nincs más hátra, mint a vallásitanítás ügyét a kegyes ohajtások közé soroznunk, bár annak is kifejezést adunk, hogy a kié a

A „Székelyföld” tárczája.

Egy pohár czukrosvíz.

Karcolat.

Francziából.

I.

Házassági tervek.

Harmincz éves vagyok, megjelenésem türethető, eszem fölér akárkiéval, arcomat akárhány nő megnézte a nélkül, hogy valami bajuk történt volna, ajkaim gyakran hazudnak ép úgy, mint más ajkak, szemeim soha nem csaltak, nevem elég jó hangzású, vagyonom nem épen megvetendő, reményeim pedig igen távol látszanak esni attól, hogy megvalósuljanak. Nem függök senkitől, nem számítok senkire, nem várok senkitől semmit; egyedül állok és kedvem van megházasodni. Más részről pedig az én koromban a házasság már égető és elkerülhetetlen szükségé kezd válni; az aranyaim nem képesek arra, hogy elvakítsanak alakit azon nők közül, kiknek minden igyekezetük oda irányul, hogy valami élettelen öreg embert kerítsenek hálójukba, kinek lelke kevés, teste nem sok, de erszénye annál duzzadtabb, más részről pedig nem vagyok elég bolond arra, hogy én vétessem el magamat valaki által. Válasszunk egész egy-

szerűen oly szerény és okos leányt, ki — az igazat megvallva — ritka jelenség mai napjainkban, avagy oly becsületes, erényes asszonyt, ki ennek dacára nem igen közönséges; és minthogy tizenhét évig tartott agglégényi életemben eléggé megunhattam a nagy város zaját, minthogy továbbá vagyonom korlátoltsága nem engedi meg, hogy Párisban nagy urat játszam, menjünk szépecskén a Provence-ba, az én kedves hazámba, haladjunk vigan az élet hullámaival és igyekezzünk, hogy gyermekeink majd saját földem buzakalászával közzött játszadozzanak.

Házasodjunk meg tehát még ma, e perczben, a mi annyival jobb, mert egy napon elvégre is oda kell jutnunk. Ez, ha nem csalódom, kitűnő gondolat.

Igy, sem okosabban, sem másképen nem gondolkozott Alfred de Verseuil ur, párisi ügyvéd, a mint kényelmes házi köntösébe burkolva, fesztenül szívta szivarját a Vaugirard-utca 392. számú házában első emeleti ablakánál az 1843-ik év május havának egyik szép és friss reggelén.

Miután egyik gondolat természetes rendben követi a másikat, így Alfred de Verseuil urnak is, az egyszeri prédikáló pap módjára, csakhamar más eszméje is támadt.

Alfred de Verseuil ur méltóságteljesen egyenesedett fel, szivarját megvetőleg dobta a pénzügy-

miniszterium egyik hivatalnokára, ki épen az utcán keresztülmenve, dörgölte ki szeméből az álmatlanul eltöltött éj nyomait, nagyot köpött az alatt elsiető, gyufát áruoló gyerekre, az ablakot nagy garral becsapva, és aztán komoly léptekkel, csodálatos ihlettségtől sugárzó arccal indult az egyik butordarab felé, mely íróasztalt, könyvszekrényt és ételtartót képviselt egyszerre és egyidejűleg.

Alfred de Verseuil ur kecsesen nyult jobbkeze hüvelyk- és mutatóujjával a tálcán fekvő czukordarab után és azt ép oly mozdulattal csapta a vízzel telt üvegphárba, mely a kandalló közelében, a fali ingaóra alatt álló asztalkán volt rendesen elhelyezve.

Aztán leönté felét az edényben levő víznek.
— Mielőtt e czukordarab teljesen fellesz oldva, — szólt Alfred de Verseuil derülten — nekem okvetlenül feleségre kell szent tennem. Ha nem, akkor esküszöm, hogy sohasem házasodom meg. Rajta tehát, öltözködjünk.

Alfred de Verseuil ur szobája padlózata felé emelé szemeit, mintha az egetet hívná letett esküje tanújául, aztán hozzálátott, hogy diszöltöztetébe bujjék.

Hagyjuk tehát Alfred de Verseuil urat e dícséretes foglalkozása közepette, mely különben nem fog igen sokáig tartani, és e néhány perczet hasz-

jog, szorosan véve azt illetné a kötelesség is, mivel a jog gyakorlása kötelességteljesítés nélkül épen olyan disztelen, mint a milyen silány lenne a rideg kötelességteljesítés a jog élvezete nélkül.

Aurora.

Iparosaink és kereskedőink figyelmébe. A napokban megjelent hivatalos kimutatás szerint Bulgária árubevitale volt 1887-ben 63,5 millió frank értékben 1,3 millió mm. súlyu. A bevételben participáltak Anglia 21,8 millió frankkal, Ausztria-Magyarország 15,2 millió frankkal és Törökország 9,5 millió frankkal. 1886-ban volt a bevétel értéke 66,9 millió frank, a bevitt áru mennyisége pedig 1,1 millió mm. Akkor esett Ausztria-Magyarországra 16,4, Angliára 15,8 és Törökországra 12,7 millió frank. Bulgária kivitele 1887-ben volt 22,7 millió frank. E kimutatás fölötté tanulságos reánk nézve, mert kitűnik belőle, hogy Ausztria-Magyarország bevitelére Bulgáriába egy év alatt 1,2 millió frankkal csökkent, míg Angliáé ugyanaz alatt az idő alatt kérek hat millióval emelkedett. Vajjon a szaloniki vasut megnyitásával nem fordult-e monarchiánk mérlege a kivittrel illetőleg még kedvezőtelenebbre? Minden esetre élénk memento ez kereskedőinknek és iparosainknak arra, hogy jobban feszítsék meg erejüket, ha azt nem akarják, hogy a nyugati kereskedelem élelmessége teljesen elhódítsa előlünk a talajt.

SZEMLE.

Az evangélikusok egyetemes közgyűlése okt. 10-én tartott első ülésén fényesen demonstrálta, hogy a magyar lutheránus egyházak egyetemes képviselői. Hazafias kötelességének teljes átérzésével, tekintélyének erkölcsi súlyával és törvényes hatalmának szigorával sujtotta azt a lutheránus egyházi tisztviselőt, ki résztvett a kievi pánszláv ünnepeken, valamint mindama magyarországi elvtársait, a kiket Kievdő képviselt. A „kievi lutheránusok“ ügye a bányai egyházkerület indítványa révén került az egyetemes közgyűlés elé. Nógrádi Szentágh Pál okolta meg, meg is nevezve a kievi zarándokot: Mudrony Pál turóczi és nyitrai esperességi felügyelőt. Indítványozta, hogy mondja ki az egyetemes közgyűlés, miszerint Mudrony Pál esperességi felügyelőnek a kievi ünnepélyben való részvételét rosszulja, perhorreszkálja és elítéli s a dunáninneni kerület szuperintendenciáját utasítja, hogy Mudrony ellen a vizsgálatot megindítsa és őt esetleg kánoni törvények szerint megbüntesse. Mudrony az indítvány után nyomban fölkel, hogy védekezzék. Azzal kezdte, hogy kétségbe vonta a közgyűlés illetékességét. Aztán a moszkovita újságok hangján beszélt Oroszország hivatásáról, s azzal végezte, hogy marad annak, a kinek született, miatta csi-

nálhatnak akármit. Rögtön következett utána famulusa: Dula Máté. Nekirontott a közgyűlésnek, mely szerinte csorbítani akarja az egyházkerületek autonómiáját, a „magyar chauvinismus“-nak és politikai szenvedélyeskedésnek, mely — szerinte — a lutheránus egyházat is infocizálta. Azzal fenyegetőzött, hogy a páriaként üldözött tót lutheránusok el fogják szakadni a lutheránus egyház egyeteméből. „Arcatlanság, a mit ez urak csinálnak!“ — kezdte beszédét Kubinyi Géza, felügyelő Rozsnyóról. Dühölteszkvetve, lángvörös arccal rohant Dula Máté az elnöki asztal felé, éktelen kiabálással követelve elégtételt. A forrongó gyűléseket Prónay báró elnök hideg, szigorú szava csillapította le. A következő szónokok mindannyian a bányai kerület indítványa mellett szoltak. „Hulljon, a mi ferges!“ mondta Szentágh a szakadással való fenyegetőzésre. Végre a közgyűlés szavazott s egyhangulag elfogadta a bányai kerület indítványát. Ez eredmény megfelelt a közgyűlés hazafias lelkiületének, melynek impozáns megnyilatkozása itthon biztatja a csüggedőket, ott künn pedig alább szállítja ellenségeink reménykedését.

Strossmayer védirta. Beavatott körökben nem tagadják azt a tényt, hogy Strossmayer püspök igazoló levelet intézett Rómába. Racska kanonok birtokában van az eredeti levél másolatának, melyből kétségbrvonhatlanul konstatalható a „Kölnische Zeitung“ hamisítása. Egyébíránt Rómából vett értesülés szerint Strossmayer püspök védekezési iratát a pápai kuria ad acta tette s ezzel az ügy a római szent székre nézve elintéztetnek látszik.

Németország császára szerdán hagyta el Ausztria-Magyarország területét s lépett át olasz földre, hogy ott, másik szövetségeseinél is megtegye látogatását. A benyomás, melyet magával visz, kétségkívül a szövetség megerősödése, s egy londoni lap már is arról értesül Berlinből, hogy Bismarck herczeg fiától, Herbert gróftól, Bécsből és Budapestről számos levelet és táviratot kapott, melyekben a legnagyobb megalégedéssel van említés téve Ferencz József királynak s a vezérő magyar politikuskoknak az osztrák-magyar-német szövetséghez való rendületlen ragaszkodásáról.

A német császár csüttörtökön délután négy óra-koz érkezett Rómába a porosz himnusz hangjai mellett. Az uralkodók négyszer megölelték és megöskölték egymást. Merre a menet elhaladt, a boltok zárva voltak; mindkét oldalt sorfalat képezett a katonaság, fegyvereivel tisztelegve, mi alatt a zenekarok a porosz néphymnuszt játszották. A nép az uralkodókat frenetikus ovációkban részesítette. A királyné a Quirinal svájci termében várta Vilmost, ki a királynénak kezet csókolt. Az uralkodók egy izben az óriási néptömeg előtt az erkélyen megjelentek, majd Vilmos a királyi családdal az ablaknál mutatkozott, mire 5000 torokból egyszerre percekig tartó velőtrázó, „Hurrah“ hangzott fel. A közönség magatartása a szörnyű tolongás dacára mintaszerű volt. Este a város fényesen ki volt világítva.

náljuk fel arra, hogy hősünk jellemével legalább főbb vonásokban megismerkedjünk.

II.

Alfred de Verseuil.

Pompás egy ember is volt ez az Alfred de Verseuil párisi törvényszéki ügyvéd, ki a Vaugirard-utca 392. sz. házának első emeletét lakta.

Éles esze, kitűnő tehetsége mellett, mely tulajdonok különben is igen ritkák az ügyvédek századában, Alfred de Verseuil még a legmegnyerőbb modorral is birt. Jó szíve képes volt a leggyöngédebb érzelmekre; jelleme leginkább megfelelt annak, mivel a közéletben a legtöbb elismerést lehet aratni; néha a szélsőségig menő eredetisége, a közügyek iránt tanusított lankadatlan érdeklődése tulsegítették a neveléses feszélyeségen és így mindig közvetlenül, feltartóztatlanul ért azon célhoz, melyet maga elé kitűzött.

Más részről ismét, habár a Provence egyik legelőkelőbb, legtiszteltebb családjának sarja volt, habár közel rokonságban állott a Valbelle, Fabin, Suffren, Vintimille családokkal, mindamellett felül emelkedett minden társadalmi előítéleten, megragadta a jó alkalmat, a hol épen útjába akadt, a Faubourg Saint Germain kiváltságolt termeiben ép úgy, mint a legszerényebb varrónő padlakamrájában... a latin negyedben.

Látni való tehát, hogy Alfred de Verseuil szü-

letett ügyvéd volt. Azt pedig már tudjuk, hogy józanul gondolkozott.

Tizenöt éves kora óta árvaságra jutván, Alfred vagyona vetekeedett a falusi birtokokos vagyonnal, évenként öt-hat ezer frank jövedelem, sem több, sem kevesebb; ennyiből ki lehet jöni, de nagy urat bajos játszani.

Alfred de Verseuilnak volt ugyan egy igen gazdag nagybátyja, ki neki ígérte örökségét; de ő az érkeltelen unokáscselek azon számába tartozott, kik nem fordítanak ugyan háta a jelentékeny örökségnek, csak hogy vagyoni gondatlanságuk közepette igen keveset törődnek mások intézkedéseivel; köszönettel elfogadják ugyan a megemlékezést, de ha épen úgy esik, a legnagyobb közönynyel fordulnak el tőle; meggyőződésüket nem ingatja meg semmi sem.

Alfred Verseuil tehát nem sokat számított nagybátyjára.

Volt miből élnie; a többivel nem igen törődött. Elfogadva már most e jellemet, a mint azt bemutatottuk, nem leszünk meglepetve további nyilvánulásai által sem.

Alfred de Verseuil bevégezte öltöztetését, épen tizet ütött fáz ingaóra, és a vizből, mely lasanként behatolt a czukorarab likácsaiba, apró légbuborékok emelkedtek föl, majd szétpattantak, elmerültek és élvezetes látványt nyújtottak az inycenznek, ki az ilyenekben találja legkellemesebb időtöltését és már előre örvend az élvezet-

Levelezés.

Válasz „Egy katolikus szülő“-nek.

Tek. szerkesztő ur!

E beces lap 87-ik számában közzétett válaszom mellett ezután is híven megmaradok azon hozzáadással, hogy: „A községi elemi, felsőbb nép- és polgári iskolákba minden hitfelekezet gyermekei járhatván, híveik hit- és erkölcsi oktatásáról az illető hitfelekezetek tartoznak gondoskodni. E vallásoktatásnak a közös iskolai órákon kívül és szintén nyilvánosan kell tartatni.“ (1868. XXXVIII. t.-cz. 57., 63., 75. §.) A kézdivásárhely-kantai róm. kath. elemi iskola, azt hiszem, elég nyilvános helyiség, és benne a vallásoktatás a már eddig is megjelent községi fiu- és felsőbb népiskolába járó róm. kath. növendékeknek szintén nyilvánosan tartatik.

Ezenel az ügyet részemről befejezettnek tekintem, mert a dolog lényege eddig tart; a miezután jön, az csak személyeskedés lenne, ehhez pedig nem is értek, nem is természetem, de meg állásommal sem fér össze.

Kézdi-Vásárhely, 1888. okt. 12.

Alázatos szolgálja
Kiss Gyula,
r. k. s.-lelkész.

Külömfélék.

— A trónörökös Görgényben. Rudolf trónörökös és vendégei a vadászat eredménytelensége dacára a legkedélyesebben töltötték el négy napot Görgényben. A kedden rendezett népiünnepélyek, melyek a trónörökös kívánságára rögtönözttettek, igen jól sikerültek. A nemzeti tánczok mind Rudolfnak, mind az angol trónörökösnek megnyerték tetszését. A „kalugertáncz“-ot és a nemzeti viseletben előadott csárdást meg is ujráztták. A trónörökös és kísérete csüttörtökön este utazott el Görgényből.

— Halálozás. Mint részvétellel értesülünk, báró Apor Zoltán, Altorjai báró Apor Miklós szék reményekre jogosító fia, folyó hó 12-én hosszas betegség után 18 éves korában meghalt. A korán elhunyt ifju hült tetemei e hó 14-én tetetnek örök nyugalomra. Nyugodjék csendesen!

— A határjelzés. A határrendező-bizottság II. szakasza e hó 10-én írta alá Sepsi-Szentgyörgyön a határkijelölési jegyzőkönyveket Nagy-Szebenből jövet; a bizottság innen 11-én Csik-Szeredába utazott a jegyzőkönyvek aláírására. Románia részéről a bizottságban a II. és III. szakasz felügyeletével megbízott L.^{ml} Colonel N. V. Jonescu vett részt, a 23. daraboncz-ezred parancsnoka. A tárgyalás az I. szakasz végénél, a három határössze- szögelesénél fejeztetik be az ugynevezett „Triplex confiniumon“, hol még vita tárgya, hogy hol van az a pvnt, melyen Bukovina és Románia határvonala Magyarország vonalát metszi. („Sz. N.“)

nek, mely annyival edesebb lesz, miután saját kézi munkájának eredménye.

Ekkor történt, hogy Alfred de Verseuil, feketébe öltözve, kinyitotta szobája ajtaját és elindult... törvényes... feleséget keresni.

Alfred de Verseuilnek három csinos szomszédnője volt, kik vele egy és ugyanazon emeleten laktak; az első kettő nem foglalkozott egyébbel, mint a mivel a szép nők szoktak foglalkozni; a harmadiknak arca a képzelhető legkedvesebb, legkellemesebb volt és nem kevésbé érdekes... virágáros leány arca; épen olyan, mint Sand George Genovévája.

Alfred du Verseuil már megismerkedett velük; az elsővel oly módon, hogy tizenhatször körül-tánczolta vele a termet egyik bál alkalmával; a másodikkal oly módon, hogy visszaadta neki harisnyakötőjét, mely véletlenül leesett a közös lépcsők egyikén; és elvégre a harmadikkal oly módon, hogy nagyszerű kaméliát vett tőle és mindjárt oda is ajándékozta neki, kikötve, hogy legalább egy napig keblén kell viselnie.

Láthatjuk tehát, hogy ily előzményekkel mindent el lehet érni, Alfred de Verseuil pedig nem akart egyebet elérni, mint... egy feleséget.

Alfred de Verseuil leánynező szándékával három szomszédnője szobái felé indult. Kövessük őt mindenekelőtt az első szobába.

(Folytatása következik.)

— **Esküvő.** Gyöngyösi István, a dícsőszent-mártoni polgári leányiskola igazgatója, e hó 7-én tartotta esküvőjét Pötöl Adolfin kisasszonnyal, ugyanazon iskolához áthelyezett tanítónővel. Szerencsét kívánunk e frigyhez!

— **Jakab Elek** érdemes történettudósunk nagy-érdekműve, „Kolozsvár története”, megjelenvén, Kézdi-Vásárhely városa és a k-vásárhelyi olvasó-egylet egy-egy példányt rendelt meg a nagy és drága munkából. Ohajtandó lenne, ha már arra is gondolna a képviselőtestület, hogy e város története is irassék meg valamikor. Sok megbecsülhetlen anyag várja itt a történetíró feldolgozását.

— **Meghívó.** A „Kézdivásárhelyi kereskedő-ifjak társulata” a „Magyar koroná”-hoz címzett vendéglő emeleti szobáiban berendezett egyesületi helyiségének folyó hó 21-én este fél 7 órakor tartandó, társas-vacsorával összekötött ünnepélyes megnyitására az érdeklődőket tisztelettel meghívja az elnökség. Program: 1. Énekel a kereskedő-ifjak dalköre. 2. Megnyitó beszéd. 3. Énekel a dalkör. Ezt követi a társas-vacsora. Egy teríték ára 1 frt, melyre — tájékoztul — előrejegyezhetni Császár Dávid társulati pénztárosnál.

— **A kézdivásárhelyi kir. törvényszék** folyó hó 13-án ítél a lopással és csalással vádolt Reinitz Dániel nyelvtanító bűnügyében, kinek letartóztatásáról lapunk is megemlékezett annak idejében. A végtérjgyaláson egyik feljelentő, Kis Berta, vádlott jegyesének nyilvánítván magát, ezen alapon Reinitz felmentetett és szabad lábra helyeztetett.

— **A dévai új állami reáliskola megnyitása.** Déváról írják, hogy ott e hó 7-ikén nyitották meg az újonnan épült állami reáliskolát, mely még a nem rég elhunyt lelkes és buzgó közoktatásügyi miniszter, Trefort Agoston emlékét dicséri. A vallás-és közoktatásügyi minisztérium részéről Pogány György, hunyadmegyei főispán volt jelen az ünnepélyen, mely gazdag műsorával s a jelenvolt közönség lelkes hangulatával egyike volt a leg szebb ünnepélyeknek, melyek valaha a város falai közt voltak. Az ünnepély bankettel végződött.

— **Trefort-emléktábla.** Zemplén vármegyéjében, mely születéshelye Trefortnak, — mint írják — mozgalom indult, hogy szülőhelyét emlék-táblával jelöljék meg. A mozgalom arra is kiterjed, hogy a megye terme számára lefestessék a Trefort, Kossuth, Andrássy Gyula és Lónyay Menyhért arcképét, mint a kik mindnyájan szülőttei Zemplénnek. Az eszmét a megye öszi évnegyedes gyűlésén pendítették meg, hol az általános lelkes éljenzéssel fogadtattott, s hihetleg már a deczemberi gyűlésen el fog dőlni az is, hogy mennyit áldoz e czímen a megye.

— **A hadsereg felszerelése.** Az orsz. iparegyesület ipartestületi szakszatyája hétfőn ülést tartott, melynek főtárgya a magyar kispárnak a hadsereg felszerelésében való nagyobb részesítése volt. Hosszabb vita után a szakszatyai egyhangulag elhatározta felhívni az igazgatóságot, hogy sürgősen tegye magát érintkezésbe a közös hadügyi kormánylyal a magyar delegáció utasításai folytán tervbe vett intézkedések felől nyerendő hiteles értesülések céljából. Az egyesület elnöke, Zichy Jenő gróf, felkérte az illető fölterjesztés személyes átnyújtására. A meenyiben a tervezett orsz. szövetségi ideiglenes bizottsága ez iránt az egyesülethez fordul, az készséggel fog vele az egyértelmű eljárás érdekében érintkezésbe lépni. Mihelyt a hadügyi kormányzattól nyerendő értesülések alapot nyújtanak az országos szövetkezésre, a hadfelszerelési vállalkozások céljából szervezendő orsz. szövetkezet tervezetét a kereskedelmi jog alapján ki fogja dolgozni egy bizottság.

— **Hova ragasztandó a számlabélyeg?** Az 1881. XXV. t.-cz. 27. §-a szerint ugyanis: „Kereskedők és iparüzők által saját üzletükből származó követelések iránt kiállított számlák, jegyzékek, kimutatások s hasonló iratok után a megfelelő bélyeg-jegyek a számlák első lapjára felragasztandók s a számla egyik tételével kereszttülrandók.” A törvény ezen intézkedése a pénzügyi közigazgatási bíróság döntvénye szerint akkép értelmezendő, hogy a bélyeg a számlának első lapjára akként ragasztandó fel, miszerint annak üres szélét a számla első tételével lehessen kereszttülrni. Más helyen és más módon alkalmazott bélyegzet nem létezőnek tekintetik s a szabálytalanul bélyegzett számla miatt jövedéki pénzbüntetésnek van helye.

— **A pápa elcse.** Rómából jelentik: A hívősebb időjárás beálta óta meggyőződtek, hogy a Vatikánban elhelyezett márvány-kandallók inkább csak díszül szolgálnak, de melet alig árasztanak maguk körül. Ennélfogva elhatározták, hogy minden kandalló mellé majolika-kályhát állítanak, de aztán kettő mellett történt megállapodás. Mikor a pápa először meglátta a kandallók elé helyezett két kályhát, felkaczagott és így szólott: „Ertem, az egyik kályha engem véd meg a hideg ellen, a másik pedig a — kandallót.”

— **Hi a haza.** Vértesi Arnold „Magyar Világ” című vállalatában, mely a kitűnő író összes munkáit (ezer elbeszélését) tartalmazza, sűrűn követik egymást a hetenként pontosan megjelenő füzetek. Már a 3-ik és 4-ik füzet is megjelent, melyekben közli a „Dombrádi majális” cz. érdekesítő elbeszélést; teljesen közli a „Hi a haza” című 48-iki időkből játszó novellát, s megkezdí a „Bohócs neje” cz. beszélt. A „Hi a haza” cz. elbeszélés meglep bennünket a kor hí festésével, az akkori idők lelkeseget hangjával. A Galicziában időzött magyar huszárság hazaérkezését írja le; a Lenkey-féle örök emlékü eset van benne érintve. A jövő héten megjelenő füzetben egy humoros novella is lesz közölve: „Herbst ur és leendő veje” cz. alatt. Nem győzzük eleget ajánlani a gazdag tartalmu füzetes vállalatot olvasóink figyelmébe. Az olvasó-egyletek érdemes elnökeinek és választmányainak figyelmét különösen felhívjuk Vértesi Arnold munkáira. A könyvtárak sokat nyernének ez értékes könyvekkel, s ugyancsak szépen szaporítának a jövő olvasmányok számát. Az előfizetési pénzek a szerző nevére Debreczenbe czímezendők.

— **Stanley veszte.** Hónapok multak már el, mióta az első nyugtalanító hír érkezett Stanleyről s Európa még mindig bizonytalanságban van a híres utazó sorsa felől. Majd megczáfolták, majd meg újra megerősítették a Stanley-expedíció vesztét. Most megint szomorú hír érkezett Stanleyről és expedíciójáról, Hordister belga őrnagytól, a Kongo-állam egyik kiváló tisztjétől. Az őrnagy most a Kongo felső folyásánál, Bengelában van s levele megerősíteni látszik azt a hirt, hogy Stanley elpusztult Afrika belsejében.

— **Az újkor legnagyobb sztrájkja** van készülöben az angol köszénbánya-munkások közt. Nem régen ugyanis Manchesterben kongresszust tartottak, melyen azt a határozatot hozták, hogy felszólítást intéznek az összes munkaadókhoz, hogy a munkások bérét tíz százalékkal emeljék föl, mert különben megszüntetik a munkát. E határozatot Anglia más részeiben is helyesléssel fogadták a köszénbánya-munkások. Legújában a derbyshirei kerület munkásai tartottak nagy konferenciát, melyen egy értelemmel kimondták, hogy a manchesteri kongresszus határozataihoz csatlakoznak. A szónokok egyike kijelentette, hogy a készülö sztrájk oly óriási szabásu lesz, a melyhez foghatót az újkor nem ismer.

— **Elveszett egy félfedelü kisebb arany óra,** arany láncocsal együtt. A megtaláló lapunk kiadói-vatálában jutalomban fog részesülni.

187-ik közlemény

a háromszék megyei „Erzsébet” árvaleány-nevelő intézet javára Kézdi-Vásárhely város lakosai által tett szíves adakozásokról.

Id. Toth István 50 liter rozs, ifj. Toth István 25 l. rozs, öz. Nagy Ferencné 2 veka pityóka, Nagy Ferenc 40 lit. gyümölcs 2 kupa szesz, Wértán Venczelné 50 kr, Kovács Lajos 10 kr, Fabritius J. 10 kr, Mágóri S. 10 kr, ifj. Bodó József 2 veka pityóka, id. Bodó József 2 v. pityóka, Hankó Dánielné 1 frt, Müller József 10 kr, Klüngel Vendelin 10 kr, Jancsó Mózes 25 liter rozs, Kovács Sámuelné 1 v. pityóka, Balogh István 10 kr, Bodó Dávid 20 kr, Kovács Mózes 1 veka pityóka, Rácz Ferenc 10 kr, Pap Andrásné 25 liter árpa, Szotyori Lajos 20 kr, Molnár János 2 liter paszuly, Jancsó Béla 30 kr, id. Dávid István 20 kr, Pais Antal 40 kr, Fejér András 9 lit. rozs, Héjja Ferenc 10 kr, Bartalos József 1 frt, Benkő Dániel 1 lit. paszuly, Molnár Mózes 5 kr, Kovács Pál 20 kr, Jancsó Gyula 40 kr, öz. Molnár Jánosné 19 kr, öz. Szűcs Iréné 40 kr, Sáska Antal 20 lit. rozs, Szacsavay Sándorné 1 lit. rozs, Nagy Dénes 50 kr, Nagy Mózesné 2 v. pityóka, Pünköszt Gézané 1 frt, 4 kupa borsó, Kovács János 1 veka pityóka, Pál-János Ferdinánd 8 kupa rozs, 1 veka pityóka, Fülöp Józsiás 1 hl. pityóka, ifj. Jancsó Istvánné 2 v. pityóka, Török Sámuelné 3 kupa paszuly, Jancsó István 2 v. pityóka, Welnreiterné 2 veka pityóka, Gáll Gáspár 4 kupa paszuly, Török Sándor 1 kupa szesz, Héjja Sándor, Dézsi Mózes 10—10 kr, Gábor Péteré 1 frt, Csénes Mihály, Frunza János 4—4 kr, Bíró Ferenc 10 kr, Paizs Istvánné 4 kr, Szabó Róza 5 kr, id. Kupán József 2 veka pityóka, N. N. 30 kr, Landt Józsefné 90 kr, Keresztes Antal 1 kló só, Csoma Mária 30 kr, Csizsár Imre 40 lit. pityóka, Vértán Andrásné 15 kr, Nagy Béláné 8 k. pityóka, Kovács János 20 kr, Jancsó Károly 1 veka pityóka, Kakucsí Ádám 1 disznó, Szász Károlyné 20 kr, Nagy Ferenc 40 kr, Zayzon Lázárné 50 kr, Nagy Józsefné 2 l. paszuly, id. Szász István 2 lit. paszuly, ifj. Kovács Jánosné 50 kr, Mágóri Józsefné 2 lit. zsír, Száva Dávid 10 kr, Szabó Samu 30 kr, Jancsó Béla 22 lit. pityóka, Nagy Mózesné 80 kr, Várnay Sándor 40 kr, Csekme Lajos 20 lit. pityóka, Kókósy Károlyné 20 kr, Kovács Gergely 20 kr, Wértán Anna 10 kr, Jancsó Elek 10 kr, Szűcs Dénes 2 l. paszuly, Györfi Lajos 8 kupa pityóka, Mátis Jánosné 4 k. rozs, Kreniczky Károlyné 50 kr, Szűcs Józsefné 1 kupa pityóka, Nagy Sándor 40 kr, Kovács István 10 kr, ifj. Jancsó Sámuel 20 kr, Császár Lukács 50 kr, minoritariend-ház 50 kr, Balogh János 25 liter törökbuza, 50 liter pityóka, öz. Víz Istvánné 30 kr, Barla Ferenc 1 kiló rizskása, Bándy 1 kiló rizskása, Hoffmann György 10 kr, Szűcs Bálint 50 kr, Szűcs 40 kr.

Fogadják a nemes szívü adakozók az árvák nevében kifejezett hálás köszönetünket.

Kézdi-Vásárhelyt, 1888.
Br. Szentkereszty Stephanie,
elnök.
Vajna Károly,
jegyző.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Ifj. Dobay János.

Nyílt tér.*

Megnyugtató G. M.-nak.

Igen tisztelt szerkesztő ur! Ismerve becses lapja magaslatos hivatását s nemes buzgósgát, melylyel a székelység közügyeit szolgálja, legyen szabad remélnem, hogy soraimnak az igazság érdekében helyet fog adni.

G. M. mindent mond, csak azt nem, a mit kellene; sőt még személyeskedik is. Pedig az ő ügye az iskola ügye, az iskolaügy pedig a nép érdeke. En pedig „Egy kis eszmecsere” című cikkemben a közügyek terén mozgottam és nem személyeskedtem. Ne habozzon tehát G. M., ne csúrtja-csavarja a dolgot! En azt állítottam s állítom fentartom most is, hogy ön, G. M., a tanítás terén nem felel meg kötelességének s ez a nép érdekeinek helyreépíthetetlen vesztesége; hogy ön volt vadász-cseléd, erdőpásztor s ez az államkincstár rövidítése; orvvadászatért elítélték II. fokban, a mi a tanítói tekintély rovására esett; hogy Kádbobórt kétnapi egyesre elfogták; hogy Kiss P.-t kényszerítették hamis esküre s ötven forintját eltagadták, sőt még öt veder borát is; hogy K. E.-t tök módjára berugottan torkán fojtogatta, tehát fojtogató, pedig K. E.-nek tanui vannak, hogy nem mondott felség-sértést. Ezek nemcsak egy tanítónak, de más független embernek is elég okok, azt hiszem, arra, hogy a társadalom teréről, hol a becület mindnyájunknak koronája, lebukjanak, a mit különben éreznek is önök. Ezek voltak az én foállításaim, s ezeknek nyakát nem lehet kitörni maskép, csak törvényes uton.

Hogy K. E. Pesten volt, hogy szegény székel ember gyermeke létére tanulmányainak tovább fejlesztése céljából önéregejből Pestig is eljutott: az neki, ki akkor 17—18 éves fiatal ember lehetett, csak dícsőségére válik. De emlékszik arra, azt hiszem, ez egész világ, hogy a tiszta-eszlári ügy alkalmából a keresepi uti milyen zavargásoknak volt színhelye. K. E., ki azelőtt csak két nappal jutott föl Pestre, a várossal ismeretlen lévén, mondhatni, tévelygett. Épen a pészinház előtt állott, midőn a nép hatalmas tenger módjára hullámszni kezdett; az ablakok itt is, ott is törték, recsegték; irtózatoss láma, borzasztó zürzavar támadt. S vajjon kit lepott volna meg ez jobban, mint K. E.-t, ki ilyesmit még sohasem látott? Elmerülve az előtte csodaszép dolgokba, egyszer csak azt veszi észre, hogy az egész tömeget szurony-szegett katonaság, lovas rendőrség veszi körül s a férfiaknak kicsinyét-nagyját, bűnösét, ártatlanát — kik mintegy 5—600-an lehettek — elfogták. Kerültek biz oda kereskedők, jogászok, tanárok, sőt még nagyobb rangu uri emberek is, de nem büntény miatt, mert illetőségük megtudásával elbocsátották mind. Közűk volt K. E. is. De ott volt még azután három évig is, s dacára a szigorú törvényeknek még egy óra sincs, mely homályt vetne rá multjából. A mit tehát G. M. emlit, az egyepizod K.-nek kiádelemteljes életéből, melyet ő bármily intelligens társaságban humorral fölvegyve el is szokott beszélni. Ellenben ön, G. M., haragszik, ha az általam felsoroltakat valaki csak említi is.

Midőn másodsor is foglalkoztam a nyilvánosság terén önnel és társával, kiknek — mint a tévelygő gyermekeknek — utbaigazítást adok, tettem és teszem ezt Ditró község 5000 lakosa érdekében, kiknek önk az Ahrimanjai (gonosz szellemei). Csenedesebben tehát a „hazug” és „rágalmazó” kifejezésekkel, mert azok egyenesen önököt illetik. Hisz önököt perli be most is két megsértett uri ember rágalmazásért. Hogy püspök ur ö exoellentája nem tette ki a szűrt, annak ne örvendjen olyan nagyon, mert — mint látható — elég oka lett volna erre. Tehát ö exoellentája csak megkegyelmezett. Azonban a mi késik, nem mulik. Nehogy azt higgye, hogy püspök ur ö exoellentája önt dicsérte meg a jó tanításért. Az a dícséret nem önt, hanem Józsa Sándort urat illette. Önt az iskolaszék fogja megdicsérni azzal, hogy a gyermekeket nem engedi fel a IV. osztályba, ha nem vizsgáznak.

Az itélő világ előtt állunk tehát. Bélyegezzenek meg engem az én tetteim s önt az ön tettei. Nem tagadja el ez a község, hogy mig én haladására tisztá lélekkel s egyenes jóakarattal törekedtem, addig ön és társa a községi élet megzavarására, társadalmi életünk felbujtogatására, kartársaik veszélybe sodrására, megelhetési módjuk megakadályozására törekedtek mindig. Bizonyítsák csak be az emberáldozatokat s akkor meg fognak szólalni a „vakondokok”.

Ezek után megjegyzem, hogy K. E. a maga lábán szokott járni, mert elég erős arra, hogy az afféle bűnös embereknek megfeleljen, a milyenekkel szemben áll, habár irigységből gunyveket adnak is neki. Ne haragudjék G. M. azért, hogy nekem jutott osztályrészül a szőlőtől a filloxe-rát kiirtani. En kiirtom, mert nem akarom, hogy

* E rovatban megjelent közleményekért felelősséget nem vállal a szerk.

tönkre vegye az egész táblát (a községet). Mint-hogy azonban a munka nagy, a filloxa pedig szapora portéka: fölhimom a nyugodtan pihenő tanfelügyelő urat, hogy a felügyelete alatt álló tanítóknak, kik 9—19-féle hivatalba vannak el-mélyedve, gyöngö vállalkról vegye le a sok ter-het, mert még megbénulnak alatta. Vegye le a sok terhet szegényekről, mert a tanítás oly fontos té-nyező nemzetünk fejlődésében, hogy az rést nem enged.

Végül Vrancsits Gyula polg. isk. tanár urat, hogy kétélyeit mint önérzetes férfinak eloszlas-sam, értesitem, hogy a nevezett társ — négy szem közt legyen mondva — Köllő János, az a hires.

Gyergyó-Ditró, 1888. okt. 6.

Primpilus.*

* Ezzel a vitát befejezettnek tekintjük.

Szerk.

Hirdetés.

Alólirott van szerencsém a t. közönséggel tudatni, hogy elvállalok minden **pipere (masamod) munkákat** divatszertű elké-szítésre, átalakításra és kitakarításra. Laká-som a mézpiacson a város házában van.

A t. közönség becses pártfogásába maga-mat ajánlom.

Kézdi-Vásárhelytt, 1888. okt. 9.

PIBLINGER TEKLA.

Ad. 428¹ és 429. ár. v.
ex 1888.

Árverési hirdetmény.

Kézdi-Vásárhely város árvaszéke ezennel közhírré teszi, hogy kiskoru Turóczy Ilka, Vilma, Mária, Ida és Rózának a kézdivásár-hely-kantái 75. sz. tjkvben A + 1879. hr. sz. a. bejegyezve levő bolthelyiségek **1888. év december hava 15-ik napján d. e. 10 órakor** a helyszinén a legtöbbet ígérőnek készpénz lefizetése mellett örök áron el fog adatni; kikiáltási ár 1800 frt; bánatpénz ennek 10%-a.

Miről vásárolni szándékozik ezennel érte-sítettnek azon kijelentéssel, hogy az árverési feltételeket az árvaszéknél a rendes hivatalos órák alatt bármikor megtekinthetik.

Kézdi-Vásárhely város árvaszékeének 1888. október 1-én tartott üléséből.

Szőcs József,
ár. sz. elnök.

Sz. 1278. tlkvi.
1888.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy sepaistentgyörgyi D. Veress Gyula végre-hajtatónak ikafalvi Vargyasi István végrehaj-tást szenvedő elleni 477 frt 60 kr tőkeköve-telés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén Ikafalva községében fekvő, az ikafalvi 146. sz. tjkvben A + 157¹/₂, 157²/₂ hr. számú 175 frt, 563., 564., 565¹/₂ hr. sz. 9 frt, 834¹/₂ hr. sz. 6 frt, 1151. hr. sz. 35 frt, 1313., 1314¹/₂ hr. sz. 151 frt, 1360. hr. sz. 34 frt, 1622. hr. sz. 15 frt, 1659. hr. sz. 54 frt, 1955. hr. sz. 84 frt, 2522. hr. sz. 4 frt, 2775²/₂ hr. sz. 7 frt, 893., 894. hr. sz. 117 frt, 268., 269. hr. sz. 163 frt, 272., 273. hr. sz. 34 frt; továbbá az ikafalvi 23. sz. tjkvben A + 90., 91. hr. sz. 182 frt, 196²/₂ hr. sz. 4 frt, 443. hr. sz. 6 frt, 485. és 486. hr. sz. 24 frt, 1139. hr. sz. 240 frt, 1164. hr. sz. 24 frt becsértékű ingatlano-kra az 1881. évi 60. t.-cz. 156. §-ára tekin-tettel a fennebb ezennel megállapított kikiál-tási árban az árverést elrendelte, és hogy a fen-nebb megjelölt ingatlanok az **1888. évi nov. hó 3-ik napján d. e. 9 órakor** Ikafalva község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingat-lanok becsárának 10 százalékát kész-

pénzben, vagy az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §. jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügy-miniszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadék-kepes értékpapirban a kiküldött kezéhez leten-ni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §-a értel-mében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismer-vényt átszolgáltatni.

Kir. törvényszék mint telekkönyvi ható-ság kiküldött egyes bírója Kézdi-Vásárhelytt, 1888. évi május hó 18-án.

Vajna Gáspár,
kir. tvszki bír.

Sz. 1001—1888.

tkkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A csikszentmártoni kir. járásbíróság köz-hírré teszi, hogy kásonimpéri Balázs Sándor végrehajtatónak odaváló Bodó Antal (káplár) és ifj. Bodó Antal végrehajtást szenvedő el-len 128 frt tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a csikszentmártoni kir. tör-vényszék (a csikszentmártoni kir. járásbíró-ság) területén lévő Káson-Impér község ha-tárán fekvő és a kásonimpéri 29-ik sz. tjkv-ben foglalt következő ingatlanokra, u. m. A + 88, 94. hr. sz. épületes beltelekre 211 frt, 1675. hr. sz. kaszálóra 6 frt, 2286 hr. sz. szántóra 3 frt, 2314., 2321¹/₂, 2322. hr. sz. szántóra 18 frt, 2439., 2440. hr. sz. szántóra 6 frt, 2758. hr. sz. szántóra 9 frt, 2927., 2928. hr. sz. szántóra 14 frt, 3162., 3163. hr. sz. szántóra 9 frt, 3281. hr. sz. szántóra 11 frt, 4662. hr. sz. szántóra 41 frt, 4838. hr. sz. kaszálóra 22 frt, 4871. hr. sz. kaszálóra 11 frt, 5100. hr. sz. szántóra 12 frt, 5986. hr. sz. kaszálóra 12 frt, 6660. hr. sz. szántóra 2 frt, 7360., 7361. hr. sz. szántóra 4 frt, 7377. hr. sz. szántóra 4 frt; ugyszintén az 1436-ik sz. tjkvben a kásonimpéri Bene András és neje Kiss Mária nevére átírt A + 2930., 2931. hr. sz. szántóra 13 frtban ezennel megállapi-tott kikiáltási árban az árverést ezennel el-rendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingat-lanok az **1888. évi november hó 15-ik napján délelőtti 10 órakor** Káson-Impér község há-zánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingat-lanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. évi XL. t.-cz. 42. §. jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §. kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíró-ságnál előleges elhelyezéséről kiállított sza-bályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbíróság mint telekkönyvi ható-ság Csik-Szent-Mártonon, 1888. évi augusztus hó 22-én.

Gaál István,
kir. aljárásbíró.

Sz. 337—1888.

v. h.

Árverési hirdetmény.

Alólirt kir. bírósági végrehajtó a kézdi-vásárhelyi tekintetes kir. járásbírósnak 1888-ik évi 2478. szám alatt kelt végzése folytán ezennel közhírré teszi, miszerint végrehajtató „Kézdivásárhelyi kiségitő pénz-tár” 270 forint o. é. követelése s járulékaik iránt végrehajtást szenvedő kézdizsentsléki Kőnczei Albert urnak kielégítési végrehajtás folytán lefoglalt 360 frtra becsült ingóságok, u. m. 100 kalangya rozs, 70 kalangya buza nyilvános birói árverezésen készpénzért el fognak adatni, minek Kézdi-Szentlélek köz-ség házában leendő eszközölésére határidőül **1888-ik évi október hó 26-ik napjának d. e. 9 órája** tüzetik ki, mely árverésre a vevők oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az ér-dekelt ingóságok emez árverésen, az 1881. évi LX. t.-cz. 180. §-a szerint, szükség eseté-ben becsáron alól is eladatni fognak; a le-foglalt ingóságok netaláni elsőbbségi igény-lői pedig figyelmeztetnek, hogy jogaikat alól-irt kir. bir. végrehajtónál és az árverés nap-ján a helyszinén az árverezés kezdetéig sza-bály-szerűen érvényesítsék, mert különben igényeik későbbben figyelmen kívül fognak hagyatni.

Kelt Kézdi-Vásárhelyen, 1888-ik évi októ-ber hó 10-én.

Kakutsi Ádám,
kir. bir. végrehajtó.

Raktára a leghiresebb szemüvegiparnak Rathenowból
(Poroszország.)

BOTH J. és MÜLLER
chronometer-, műórákészítők, optikusok, elektro-technikusok
és toronyóra-gondozók
BRASSÓ, széles-utca 599. sz. a.

ajánlják dusan felszerelt raktárukat valódi svájci zsebórákból, svarczvaldi faliórákból, keret- és képes órákból, bécsi ingaórákból és amerikai s francia ébresztő-órákból, valamint arany, ezüst, nikel, fehér fém és aczél láncókból.

Nagy választék optikai szerekből, mint: szemüvegek, csiptetők, barome-ter, termometer, színházi látesők, tábori látesők és microscopok.

Minden javítás három évi kezes-ség mellett gyorsan és szolidan eszkö-zöltetik.

Eladásnál 5 évi kezesség.

Pontos kiszolgálás és bámulatos olcsó árak.

12—*

Toronyórák,

házi és szállodai táviradk felállításra pontosan és legolcsóbban eszközöltetik.

Nyomatott Szabó Albernél Kézdi-Vásárhelytt.